

Tämä on yksi ote/ yksi luku kirjoitusvihkostani nimeltään Otteita elämästä. Hänen nimensä oli Kimmo. Puhelinnumeroaan en koskaan tallentanut, mutta juuri tuosta kyseisestä numerosta hän vuosia taaksepäin toivotteli minulle tekstiviestillä oikein pulskaa joulua. Tekstiviesti oli puhelimestani kuukausia, sillä tuolloin, kännyköiden vasta yleistyessä, pidin kyseistä kapinetta elinikäisenä, niin kuin lankapuhelinkin oli aikoinaan ollut, ei se mennyt rikki, eikä sitä tarvinnut uusia tai vaihtaa toiseen. Minä säilytin jouluntoivotukset, synttärionnittelut ja muut vastaavat viestit kännykässäni, samoin kuin olin aina säilönyt kaikki postikortit, joita olin saanut. Olin varastoinut elämäni erilaisiin muistoihin; kirjeisiin, kortteihin, puhelimen muistiin, tuhansiin paperivalokuviin, videofilmeihin, teinikalentereihin sekä päiväkirjoihin, väliin jopa pakonomaisesti, aivan kuin yhtäkkiä unohtaisin eletyn elämäni. Säilytin siis kaikki tekstiviestitoivotuksetkin, silloin. Viestin saapuessa seisoin olohuoneessa ja luin ääneen sohvalle makoilevalle miehelleni Jussille 'Pulskaa Joulua! Terveisin Kimmo' - Miksiköhän hän minun numerooni tuon lähetti? Tai no, jos hänellä ei ole sinun numeroasi. Meidän perheessämme kaikki puhelinliittymät olivat Jussin nimissä, ja jos tiedustelusta kysyi hänen numeroaan, minun numeroni oli siellä ensimmäisenä. Eli päättelimme Kimmon, joka oli läheisen tuttumme serkku, kysyneen numeroa tiedustelusta ja päätyneen siten tähän numeroon. Olimme Kimmon kanssa olleet viime aikoina paljonkin tekemisissä, siksi emme kummemmin ihmetelleet viestin saapumista. Jussi, niin kuin minäkin, itse asiassa unohti koko viestin tuon hetken mietinnän jälkeen. Joulukuuli ja meni, ja kului siinä talvikin omalla painollaan. Kuukausien kuluttua kyseisestä viestistä, yhtenä kauniina kevätaurinkoisena päivänä Jussi tuli luokseni silmät leimuten. - Saatanan huora! Kuka perkele on se ja se Kimmo? Tämä oli ainoa kerta, kun kyseisen sukunimen kuulin, mutta en sitä mieleeni painanut, hämmennyin ja kauhistuin, mistä ihmeestä voisi olla kysymys. - Niin, anteeksi kuka? Olin todella ihmeissäni. Oman elämäni tuntien, tiesin, että mitään salaisuuksia tai epäselvyyksiä parisuhteessamme ei pitäisi olla. - KIMMO! Asuu Porissa. Lähettänyt sulle jouluntoivotusviestinkin, mikä ihan pitänyt säilyttää, kun on niin tärkeä! Sullako on porilainen rakastaja? Käyt siellä sitten huoraamassa, kun minä olen viikot työreissuilla! Otin selville numeron omistajan. Luulitko, että voit sen minulta salata!? Niin, minä, kahden alle kouluikäisen lapsen äiti, joka kävi vuorotöissä, hoiti kodin ja lapset siinä samalla yksin arkiviikot. Minullahan ei ollut muuta kuin aikaa, pitää rakastajia ja reissata huoraamassa maailmalla. Selitin tilanteen. Kysyin missä välissä, millä aikaa ja varsinkin miksi, kun lasteni isä oli kuitenkin elämäni rakkaus. Ja pistenä iin päälle, oliko hän huomannut, että puhelimestani oli myös muut jouluntoivotusviestit, siis muiltakin kuin Kimmolta. Kysyin myös, eikö Jussi muistanut tilannetta, kun viestin saapuessa, olin sen hänelle ääneen lukenut. Mutta ei. Siitä, oliko minulla aikaa, vaikka olin vuorotyöläinen, lasten kanssa viikot yksin kotona, koti aina hyvin ja viimeisen päälle hoidettuna, vaikka puhelimestani löytyi kaikki muutkin minulle suunnatut jouluntoivotusviestit, ja että Poriin meiltä nyt oli yli 600km matkaa, siitä huolimatta, asiasta ei ollut epäilystäkään. Eikä sitä tarvinnut sen kummemmin harkita. Minulla oli porilainen rakastaja, Kimmo.